

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De venatione, alearúmque ludo Religiosis interdicto. §. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

tractio est obligatoria, & in consequentiam obligationis depositi suscepti: ac proinde opus non est seruare solemnitates à iure requisitas pro rerum Ecclesiasticarum alienatione: hæ enim statutz sunt pro alienatione voluntaria, & directa.

7. Neque aduersus hanc obligationem, vt optimè tradit Gregorius Lopez, leg. 7. titul. 3. part. 3. num. 1. verbo *Bienia* si Sanchez lib. 6. summ. cap. 14. num. 36. iuuari potest Ecclesia, vel monasterium beneficio restitutionis in integrum, si dolo depositum amittit: sicuti nec minor, cui Ecclesia comparatur cap. 3. de restitut. in integrum, hoc beneficio iuuatur, cum est in dolo, argument. leg. si ex causa §. nunc videndum ff. de minoribus. Secus vero (inquit Sanchez aliis relatis) dicendum esset, si solum esset in lata culpa, quæ non dolum verum, sed præsumptum inducit.

8. Quod sitandem roges, quando censetur depositum fieri monasterio, vel Ecclesie, quando prælato, vel alteri monacho, vt singulari personæ? Optimè respondet Glossa dicto cap. 1. De deposito, Gregorius Lopez dicta leg. 7. titul. 3. part. 5. Sanchez aliis relatis, numer. 37. monasterio, & Ecclesie depositum fieri, quando fit ex consensu prælati, & capituli, vel illis scientibus, & non contradicentibus, cum possint: quia eo ipso censentur depositum acceptare. Item si fiat apud Sacristam: vel procuratorem ad recipienda deposita designatum. Debet tamen recipere seruatis conditionibus, quibus facultas à conuentu commissa est. In Societate autem Iesu, cum omnes contractus collegij bona obligantes ex solo Superioris consensu celebrentur absque capituli congregatione, vt constat ex compendio priuileg. verbo *contractus*. Si superior quatenus talis est depositum accipit, aliuve ex illius consensu, contentus tenetur ex deposito; quia factum superiori, alteri ex illius consensu, conuenit censetur factum. Seruanda tamen est regula Propositi. 69. & regula Rectoris 64. quibus interdicitur depositum pecunie admitti, aliarum vero rerum non nisi cautiſſimè, & dummodo sine eorum, quibus multum debeamus, aut ab eo, qui id officij sine magna offensione denegari non possit.

§. V.

De venatione, alearumque ludo religiosis interdicto.

S V M M A R I V M.

1. Hac religiosis interdicitur, sed secluso scandalo non videtur mortalis.
2. Ad Religiosos laicos prohibitio extenditur.

1. Certum est hæc Clericis, & à fortiori religiosis interdici: nam de venatione est Text. in cap. 1. & 2. De clerico venant. & Clement. 1. §. porro de statu monach. quem renouat Trident. sess. 24. cap. 12. de reformat. Debet tamen esse venatio canes, & aues insequendo, & vociferando, contemptu, & temeritate non esse peccatum mortale venari censet Nauarr. com. 4. de regularib. num. 26. Sa verbo *venatio*, num. 4. edit. Roman. Suar. t. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 11. num. 12. Adde etiam à venari exulari posse, si venatio rara sit, moderata, & ad reficiendas animi vires, Sà, Suar. *suprà*. Idem ferè dicendum est de ludo alearum, & taxillorum, sub quo vt notat Valent. 2. 2. disp. §. 9. 6. pan. 5. vers. *ubi duo sunt notanda*, pag. 290. intelligitur omnis ludus fortunæ potius, quam indultitæ committus. Esse quidem clericis prohibitum; imo tali ludo interesse, cap. penult. de viuis, & honest. cleric. can. 41. & 42. Apostol. relatis cap. 1. 35. disp. pœna suspensionis, vel excommunicationis imponenda decernitur qui his ludis inseruerit, & cap. inter dilectos De excessib. prælator. quidam clericus, eo quod esset publicus aleator, & vltarius repulsus est à dignitate, ad quam fuerat electus, non obstante consuetudine clericorum sic ludendi, quam dicit Pontifex corripelam esse. Ex quibus textibus constat manifestè clericis consuetudinem ludendi esse prohibitam: non autem vna, vel altera vice ludere. Illa enim verba, *vacans, deseruiens, aleator*, consuetudinem, & ludum quasi ex officio designant, vt bene aduertit Salas de Ludo, dub. 24. num. 2. Atque ita docet Molina, disp. 512. Ar. or. 13. lib. 5. cap. 27. quæst. 2. Re bello 2. part. lib. 12. q. 1. Salas num. 3. Imo non desunt Doctores, qui etiam consuetudinem à peccato mortali excusent, si recreationis causa habeatur, & non principaliter ob lucrum: sic Sà verbo *ludus*, n. 1. Valent. 2. 2. disp. §. 9. 6. punct. 5. §. 1. 2. vers. *ubi duo sunt relati* à Salas *suprà*. Iple tamen contrarium merito sentit: quia textus ludum prohibentes ponderant consuetudinem ludendi, non autem lucri finem.

2. Sed an hæc prohibitio clericis facta ad religiosos laicos extendatur, difficultate non caret. Neque Salas extendit, affirmatque dub. 24. n. 3. vers. 4. religiosum laicum ludentem

assidue contra prædictos Canones non peccare. Moueri potuit quia de superius in sacris expresse prædicti textus loquuntur: ergo absque fundamento ad religiosos non clericos fit extensio. Nihilominus tenendum est oppositum cum communi sententia docente fuit nomine clericorum religiosos venire, & quoties prohibitio decematur status respicit, & ita tradit in præsentia Nauarr. cap. 2. c. n. 9. Valent. vers. *alterum est*. Rutilio Veconio in speculo lib. 1. disp. 1. q. 7. dub. 2. Suar. t. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 11. n. 2.

§. VI.

De gradu litterarum Doctoris, & magistri, an sit religiosis interdictus, Et quid in Societate Iesu.

S V M M A R I V M.

1. Religiosus potest gradu doctoris, vel magistri in iure canonico, vel sacra theologia insigniri de Superioris licentia. Idemque dicendum est de gradu in iure ciuili, vel medicina.
2. Si autem religiosus prædictis gradibus decoretur absque licentia superioris, valida est susceptio, esto peccaminosa. Diversum procedit in religione Prædicatorum, & Minorum propter eorum specialia priuilegia.
3. Religiosus Societatis Iesu non aliter prædicti gradus litterarum de Propositi Generalis licentia, & seruata quinque conditionibus.
4. An omisso examine in Societate Iesu gradus susceptio valida sit, sub distinctione respondetur.
5. Explicatur secunda conditio.
6. Explicatur tertia.
7. Explicatur quarta, & quinta.
8. Expenditur priuilegium Iulij 11. latum in fauorem Societatis Iesu.

1. Non defuerunt, qui hunc gradum honoris, & scientiæ signum impugnant, vt pote alienum à religioso statu pauperi, & humiliter eos conuincit D. Thom. opus. 19. contra impugnantes religionem, c. 2. & 3. D. Antonin. 3. part. 1. c. 2. §. 8. Non enim assumitur ad vanam ostentationem, sed vt cum maiori fructu, & proximorum satisfactione verbum Dei seminaret. Debet autem assumi ex licentia prælati: Tum quia omnes religiosi actiones ei debent esse subiectæ: tum quia eo gradu insignitis plura iura, priuilegia, & exemptiones competunt, quibus absque licentia prælati, non decet religiosus vti. At stante prædicta licentia, gradu doctoris, & magistri in theologia, sacrique Canonibus omnes religiosi etiam Franciscani insigniri possunt, seruatis tamen conditionibus, quas in hac licentia concedenda qualibet religio pro suis subditis prudentissimè præteribit. Solum est difficultas, an hæc licentia extendi possit ad gradum doctoris, & magistri in iure ciuili, vel medicina, eo quod studium harum scientiarum sit religiosis interdicitum c. Non magno opere, cap. super speculo Ne clericis vel monachis. Sed omnino dicendum est, posse extendi, si religiosus his facultatibus ante religionis ingressum operam dedit: imo etiam si in religione illis addiscendis contralatos Canones deliquerit, si tamen illis peccatis est, poterit ex facultate superiorum harum scientiarum gradu decorari: quia nulli huius gradus acceptio est prohibita. Neque ea prohibitio induci potest ex prohibitione studij illarum facultatum, quia est res omnino diuersa. Tum quia hoc studium prohibetur, vt theologia studium crescat, & extendatur: qui finis non impeditur, ex eo quod religiosus gradum Doctoris, & magistri in iure Cæleste, & Medicina accipiat post harum facultatum cursum consummatum. Atque ita docent Felin. c. cum dilecti a. n. 19. de Rescript. Nauarr. com. 2. de Regularibus, num. 2. Salcedo pract. c. 59. Man. Rodrig. t. 2. quæst. regular. q. 74. art. 1. & 2. Sanchez lib. 5. summ. c. 14. n. 45.

2. Quod si religiosus absque sui superioris licentia prædictarum scientiarum gradu decoretur, valida est susceptio, esto peccaminosa iure communi spectato: quia nullus est textus, ex quo colligi possit irritam esse nullam. Quapropter qualibet religio sua priuilegia spectare debet, vt inde colligatur, an hæc susceptio annulletur. Credo tamen nulli religioni excepta Prædicatorum familia hoc priuilegium irritans gradum assumptum absque superiorum licentia datum esse. Religioni vero prædicatorum concessit Innocent. VIII. vt habetur in monument. ordin. edit. 2. fol. 75. concl. 194. & retert. Man. Rodrig. dicta q. 74. art. 3. Quod nullus Fratrum ordinis Prædicatorum, seu de Obseruantia provincie, aut congregationis Hispanie magistris Iesu nisi quæcumque gradum in sacra theologia, nisi ad illud per capitulum dictæ congregationis expostus fuerit, assumere præsumat. Et quod si qui aliter promotus fuerit, pro nō promotus habeatur, & ad huiusmodi gradus in habiles sint, & esse censeatur. Quæ decisio nō ad alias religiones, imo